

Спотаиха се другитѣ мишки въ стаята. Старецътъ спѣше. Пристигна малкото мишле и се качи на кревата, промъкна полека опашката си подъ носа на стареца. Той кихна отъ пипера, пръстенътъ изкочи изъ устата му и падна на земята. Грабнаха го мишките и избѣгаха. Скочи старецътъ, запали лампата, но бѣше вече късно: пръстенътъ изчезна . . .

*

Мишките пристигнаха при Иванчо. Той грабна пръстена и сърцето му радостно затупка.

Допрѣ Иванчо пръстена до земята, изкочи арапинътъ предъ него, поклони се и продума:

— Какво ще заповѣдате?

— Ти кому служи до сега? — запита го строго Иванчо.

— Азъ служа на тогова, у когото е моята сила — вълшебниятъ пръстенъ, — отговори арапинътъ.

Иванчо му заповѣда:

— Искамъ тукъ, на това мѣсто да израсте планина отъ сухари, за да яде тоя миши народъ. А дворецътъ ми да бжде повърнатъ заедно съ царската дъщеря, майка ми, мене и котенцето на старото мѣсто. А завистливиятъ старецъ да остане въ планината, тамъ, дето е сега дворецътъ.

Арапинътъ се поклони и се скри.

Стъмни се. Иванчо пригърна котенцето, стисна въ шепата вълшебния пръстенъ, легна и заспа . . .

*

Събуди се Иванчо сутринята въ двореца си. Радостни и весели — той, царската дъщеря и майка му — тръгнаха за при царя.

Царътъ излѣзе, посрещна ги засмѣнъ и ги пригърна, облѣнъ съ сълзи отъ радостъ.

Започнаха се голѣми тържества, царски тържества...

Царътъ бѣше вече старъ и предъ цѣлия народъ отстъпи престола си на Иванчо, и той стана — царъ Иванъ.

Царува той дълго. Народътъ го обичаше и го благославяше за неговитѣ добрини, защото царътъ бѣше